

Arrest

**nr. 315 435 van 24 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad TURNHOUT, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout van 7 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat B. BACKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 1 februari 2024 een aanvraag in van een verblijfskaart van een 'ander' familielid van een burger van de Unie in functie van haar zus, die de Nederlandse nationaliteit heeft.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout trof op 7 mei 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan dezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §3, gelezen in combinatie met artikel 58, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01-02-2024 werd ingediend door:

Naam: G.(...)

Voorna(a)m(en): A.(...)

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

(...)

x De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie;

Heeft geen paspoort met geldig inreisvisum overeenkomstig artikel 40bis §4 van de vreemdelingenwet voorgelegd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 47/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

"(...)

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat: "De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt op te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie: heeft geen paspoort met geldig inreisvisum overeenkomstig artikel 40bis §4 van de Vreemdelingenwet voorgelegd."

Nochtans is er hier een goede en logische verklaring voor. Verzoekster kwam namelijk het Schengengrondgebied in vanuit Algerije (naar Italië), via een visum van haar moeder. Haar moeder had een visum in haar paspoort. dat haar toeliet om naar Italië te vertrekken. A.(...) G.(...) was op dat ogenblik nog geen drie jaar, hetgeen betekent dat

Er worden door verweerder enkel standaardformules gehanteerd, hetgeen een schending is van de motiveringsplicht. Men dient, bij het nemen van zulke beslissingen, ervoor te zorgen dat de betrokkene voldoende weet heeft van wat hem te wachten staat. Anders gezegd. dient de beslissing altijd afdoende gemotiveerd te zijn. Met het loutere gebruik van bepaalde nietszeggende standaardformules, voldoet verweerder hier niet aan. Bovendien hanteert Turnhout hier enkel standaardformules met aanvinkbare hokjes... Men doet hier zelfs niet de moeite om het uit te leggen. maar behoudt zich op het aankruisen... Het spreekt voor zich dat hier het motiveringsbeginsel is geschonden.

Er werd door de Belgische staat tevens onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

(...)"

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"Art. 8.

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Art. 8 EVRM poneert zeer duidelijk dat er geen inmenging mag zijn in het privéleven van verzoeker.

Bovendien wenst de verzoeker aan te halen dat artikel 8 EVRM het begrip familielevens noch het begrip privéleven definieert.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt zelfs dat het begrip privéleven een brede term is en dat het niet mogelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Dat het privéleven en het familielevens aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden, hetgeen breder dient te worden uitgelegd dan de verouderde opvatting als 'vader - moeder - kinderen'.

De referentiepersoon stortte meermaals geld over aan verzoeker, zodat het ook aangetoond is dat zij afhankelijk is van haar zus. Een familie kan en moet tevens breder worden uitgelegd dan enkel de persoonlijke banden, zoals hierboven reeds aangehaald. Ook de financiële afhankelijkheid maakt deel uit van het privé- en gezinsleven, dit werd ruimschoots aangetoond door de bijgebrachte stukken, die nogmaals overgemaakt worden als stuk bij dit verzoekschrift.

Het feit dat verzoekster reeds sinds een geruime tijd in België verblijft, is des te meer een reden om jaar het verblijfsrecht te laten geworden. Hij heeft in de voorbije jaren een omgeving opgebouwd van vrienden en familie. Heel het centrum van jaar belangen ligt in België. Indien hij terug zou moeten keren naar Algerije, wordt er afbreuk gedaan aan het artikel 8 EVRM. aangezien hij in Algerije niet veel/niets meer heeft. terwijl zijn omgeving hier in België woont.

Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Er kan vastgesteld worden dat er een familieband bestaat tussen verzoeker en zijn schoonbroer.

Tevens is het voor verzoekster onmogelijk om terug te keren naar Algerije, gelet op de huidige situatie aldaar.

Hoewel de overheid de terroristische aanslagen aan banden tracht te leggen. lukt dit niet altijd even goed. Bijgevolg heeft de FOD Buitenlandse Zaken volgend advies gepubliceerd:

"Wie naar Algerije moet reizen, dient voorzichtigheid aan de dag te leggen. het nieuws te volgen, samenscholingen te vermijden, de voorkeur te geven aan vliegvluchten en de instructies van de autoriteiten die op de hoogte zijn van mogelijke dreigingen of militaire operaties strikt op te volgen. Het is gebruikelijk dat iedere buitenlander die uitgenodigd werd door een Algerijnse publieke instelling door een escorte begeleid wordt in zijn verplaatsingen."

"Resterende AQIM- en Daesh-cellen zijn nog steeds aanwezig. Botsingen tussen veiligheidsdiensten en terroristen blijven relatief frequent."

Het spreekt voor zich dat het terugsturen van betrokkene een gevaar voor haar eigen leven zou uitmaken."

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende documenten: aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) van 1 februari 2024, attest van immatriculatie, afschrift uit de basisregistratie personen, attest OCMW Turnhout, bewijs geen inkomsten (pensioenen) in Algerije, attest van geen aansluiting bij een sociaal zekerheidsfonds in Algerije, overschrijvingen naar de FOD Sociale Zekerheid, overschrijvingen naar INFINO VLAANDEREN, overschrijvingen van H.G. naar A.G., aansluiting Solidairs, Europese ziekteverzekeringskaart, attest rechthebbende op verhoogde tegemoetkoming van Solidaris, verklaring lidmaatschap van Solidaris, invaliditeitsverklaring, overschrijvingen – BNP Paribas Fortis en verrichtingen tussen H.G. en A.G. (Verzoekschrift, bijlagen 2-16).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 47/13 van de vreemdelingenwet, zij in wezen doelt op de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aangezien het dat artikel is dat verzoeksters verder in haar middel citeert. Het middel is echter niet-ontvankelijk in zoverre verzoekster de schending van dit wetsartikel aanvoert aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling zou schenden. Daarbij komt dat deze wetsbepaling *in casu* niet dienstig wordt aangevoerd aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat.

2.3. Beide door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de burgemeester de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat verzoekster zich op 1 februari 2024 te Turnhout had aangeboden met het oog op een aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in haar hoedanigheid van 'ander' familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelde ten laste te zijn van haar zus, die Nederlandse staatsburger is.

Ter gelegenheid van haar aanvraag legde verzoekster een geboorteakte neer van haar zus, samen met de EU+-kaart van haar zus en haar eigen paspoort.

De gemachtigde van de burgemeester nodigde verzoekster uit om "binnen de drie maanden, dus ten laatste op 01-05-2024" volgende documenten over te leggen: "*Bewijs ten laste (of bewijs betrokkene deel van gezin land van herkomst) (bewijs van onvermogen zowel van onroerende goederen als inkomsten + bewijs van financiële en materiële steun in het land van herkomst + attest OCMW betrokkene en referentiepersoon + bewijs van inkomsten van de referentiepersoon), paspoort met geldig inreisvisum overeenkomstig artikel 40bis §4 van de vreemdelingenwet*" (eigen onderlijning).

2.9. De gemachtigde van de burgemeester stelt in zijn beslissing van 7 mei 2024 simpelweg vast dat verzoekster "*geen paspoort met geldig inreisvisum overeenkomstig artikel 40bis §4 van de vreemdelingenwet (heeft) voorgelegd*".

2.10. Verzoekster betoogt in haar eerste middel dat enkel nietszeggende standaardformules zouden zijn gehanteerd en dat onvoldoende moeite werd gedaan om één en ander uit te leggen. Het loutere feit dat de beslissing het voorbeeld is van een stereotiepe, gelijke en gestandaardiseerde motivering, betekent evenwel nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (cf. RvS 27 juni 2007, nr. 172.821; RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 11 september 2002, nr. 110.118). Ten overvloede wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de burgemeester zich niet beperkt heeft tot het louter aankruisen van een hokje, zoals verzoekster beweert, maar wel degelijk gespecificeerd heeft waarom het aangekruiste hokje op haar van toepassing is, hetgeen blijkt uit de volgende bewoordingen: "*Heeft geen paspoort met geldig inreisvisum overeenkomstig artikel 40bis §4 van de vreemdelingenwet voorgelegd*".

Verzoekster betwist overigens nergens in haar middel de pertinente vaststelling dat zij geen paspoort met inreisvisum heeft voorgelegd. Zij is weliswaar van oordeel dat hier een goede en logische verklaring voor bestaat – zij was immers destijds, toen zij nog geen drie jaar oud was, het Schengengebied binnengekomen samen met haar moeder – maar zij toont niet aan dat zij deze elementen ter beoordeling aan de gemachtigde van de burgemeester had voorgelegd.

2.11. Vervolgens kan niet worden ingezien hoe de huidige verklaringen van verzoekster haar zouden kunnen vrijstellen van de wettelijke verplichting uit artikel 40bis, §4, eerste lid *juncto* artikel 41, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet die inhoudt dat verzoekster moet beschikken over een paspoort met geldig inreisvisum. Het gegeven dat zij vroeger als minderjarige het Schengengebied zou zijn binnengekomen met haar moeder die wel over een inreisvisum zou beschikt hebben, stelt haar geenszins vrij van de verplichting om bij haar aanvraag zoveel jaren later, zelf een geldig inreisvisum voor te leggen. Recent bevestigde de Raad van State trouwens dat ‘andere’ familieleden, van burgers van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet onder het toepassingsgebied vallen van de bepalingen inzake inreisrecht, vervat in de artikelen 5.2 en 5.4 van de richtlijn 2004/38/EG (RvS 19 september 2024, nr. 260.674), waardoor deze ‘andere’ familieleden wel degelijk over geldige binnenkomstdocumenten dienen te beschikken. Er kan de gemachtigde van de burgemeester op dit punt geen onzorgvuldigheid worden verweten.

2.12. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

2.13. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Hierbij dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat waardoor het *de facto*-gezinsleven van verzoekster met de referentiepersoon niet in het gedrang komt.

Ter terechtzitting wijst de raadvrouw van verzoekster erop dat de verwantschap tussen de verzoekende partij en haar zus niet wordt betwist door de verwerende partij en dat zij wel degelijk ten laste is van haar zus.

De Raad stipt aan dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

2.14. In haar middel stelt verzoekster dat zij een financiële afhankelijkheid van haar zus heeft aangetoond, omdat haar zus meermaals geld aan haar heeft overgemaakt. Bij haar verzoekschrift voegt zij daarom

wederom de stukken die zij reeds eerder bij haar aanvraag had aangebracht (Verzoekschrift, bijlagen 2-16). Zoals hierboven toegelicht, beschikte verzoekster niet over geldige binnenkomstdocumenten, waardoor zij niet aan de wettelijke voorwaarden voldoet en er geen verder onderzoek dient te gebeuren naar de afhankelijkheidsband.

Verzoekster toont niet aan dat er in haar geval een positieve verplichting rust op de overheid om het privé- en gezinsleven in België te handhaven en/of te bevorderen door haar alsnog een verblijfstitel af te leveren, hoewel zij niet over geldige binnenkomstdocumenten beschikt. De bestreden beslissing omvat bovendien geen verwijderingsmaatregel waardoor verzoekster niet gedwongen van haar zus zal worden gescheiden. Verzoekster kan trouwens in aanmerking komen voor een verblijfstitel indien zij over een geldig paspoort met geldig inreisvisum beschikt, waardoor zij niet aannemelijk maakt dat de bestreden weigeringsbeslissing een disproportionele inbreuk zou uitmaken op het *de facto*-familieleven van beide meerderjarige zussen.

2.15. Waar verzoekster verder in haar verzoekschrift aanhaalt dat er een familieband bestaat "*tussen verzoeker en zijn schoonbroer*", merkt de Raad op dat verzoekster nergens eerder in haar verzoekschrift melding maakte van een band met haar schoonbroer waardoor de Raad onmogelijk louter op basis van deze bewering kan aannemen dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen deze personen.

2.16. In zoverre verzoekster ten slotte beweert dat het onmogelijk is voor haar om terug te keren naar Algerije, gelet op de huidige veiligheidssituatie aldaar die zij in haar tweede middel aan de hand van het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken tracht te illustreren, benadrukt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de burgemeester bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN